

EEN ONMOGELIJK LEVEN

Voor Ibiza en haar inwoners

De werkelijkheid is niet altijd aannemelijk, of waarschijnlijk.

Jorge Luis Borges

When the angels from above,
Fall down and spread their wings like doves;
As we walk, hand in hand,
Sisters, brothers, we'll make it to the promised land.

Joe Smooth, 'Promised Land'

Beste mevrouw Winters,

Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik u mail.

Misschien weet u nog wie ik ben. U was mijn wiskundelerares op Hollybrook. Ondertussen ben ik tweeëntwintig en zit ik in het laatste jaar van mijn studie. Ik studeer wiskunde, dat vindt u vast leuk om te horen!

In de paasvakantie kwam ik meneer Gupta tegen in de stad, en toen ik hem naar u vroeg heeft hij me alles verteld. Nog gecondoleerd met het overlijden van uw man. Meneer Gupta zei dat u naar Spanje bent verhuisd. Een van mijn oma's is ooit terugverhuisd naar Grenada, waar ze sinds haar zevende niet meer was geweest, en is daar heel gelukkig geworden. Ik hoop dat het u bevalt in het buitenland.

Ook ik heb een verdrietige tijd achter de rug. Twee jaar geleden overleed mijn moeder en daarna ben ik in een diep gat gevallen. Mijn vader en ik kunnen niet met elkaar overweg en ik kan me maar moeilijk op mijn opleiding concentreren. Mijn zus (misschien herinnert u zich Esther nog) heeft steeds meer hulp nodig. Ik heb een fout gemaakt en toen is mijn vriendin bij me weggegaan. Zo speelt er wel meer. Soms vind ik het echt lastig om vol te houden. Het voelt alsof mijn hele leven al vastligt en niet meer kan veranderen, en af en toe vind ik dat zo verstikkend dat ik even geen adem krijg.

Ik zit vast in een patroon, in een soort getallenreeks, een rij van Fibonacci – 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 enzovoorts – en net als bij die rij wordt alles steeds minder verrassend. Maar in plaats van te beseffen dat het volgende getal uit de som van de twee voorgaande getallen bestaat, besef ik dat alles wat

nog komen gaat al voor me is bepaald. En naarmate ik ouder word, naarmate ik meer getallen passeer, wordt het patroon steeds voorspelbaarder. En niets kan dat patroon doorbreken. Vroeger geloofde ik in God, maar tegenwoordig geloof ik nergens meer in. Ik was verliefd, maar dat heb ik verpest. Soms heb ik zo'n vreselijke hekel aan mezelf. Ik verpest alles. Ik voel me constant schuldig. Ik drink te veel en daardoor verkloot ik mijn studie en daar voel ik me dan ook weer schuldig over, want mam wilde dat ik goed mijn best zou doen.

Als ik kijk naar wat er in de wereld gebeurt zie ik dat wij als soort bezig zijn onszelf te vernietigen. Alsof dat als een zoveelste patroon in onze hersenen staat geprogrammeerd. En dan ben ik het gewoon zat om een mens te zijn, om iets kleins en onbetekenends te zijn dat niets aan de wereld kan veranderen. Dan lijkt alles onmogelijk.

Ik weet niet waarom ik u dit vertel. Ik wilde het gewoon aan iemand kwijt. En u was altijd aardig tegen me. Het is donker om me heen en ik kan wel wat licht in mijn leven gebruiken. Sorry. Dat klinkt nogal dramatisch. Ik moet mijn zusje gewoon het goede voorbeeld geven.

U hoeft niet per se te antwoorden, hoor. Maar mocht u hier iets over te zeggen hebben, dan hoor ik dat heel graag. Sorry voor deze lange mail.

*Hartelijk dank,
Maurice (Augustine)*

Beste Maurice,

Wat leuk om van je te horen.

Meestal reageer ik niet op mails – niet dat ik die veel krijg. Eigenlijk ‘doe’ ik helemaal niet aan internet. Ik zit niet op sociale media; ik heb alleen WhatsApp en ook dat gebruik ik maar zelden. Maar jouw bericht verdiende een antwoord, een écht antwoord.

Zo te lezen heb je een hoop verdrietigs meegemaakt. Ik herinner me je moeder nog van ouderavonden. Ik mocht haar graag. In mijn herinnering was ze een serieuze vrouw, maar krulden haar mondhoeken altijd een beetje omhoog als ze het over jou had. Ze werd duidelijk vrolijk van je, gewoon door wie je was. En dat was een hele prestatie, zeker voor een puber.

Toen ik aan een antwoord op je mail begon werd het steeds langer en langer, veel langer dan een gewoon mailtje.

Om eerlijk te zijn ben ik al een hele tijd van plan om dit allemaal eens op te schrijven, en jouw bericht was het perfecte duwtje in de rug.

Ik ga je een verhaal vertellen dat ik zelf nauwelijks kan geloven. Voel je alsjeblieft niet verplicht om ook maar iets van me aan te nemen, maar weet dat er niets aan verzonnen is. Ik heb nooit in magie geloofd, en dat doe ik nog steeds niet. Soms lijkt iets op magie, maar zijn we simpelweg in een deel van het leven beland dat de wetenschap nog niet begrijpt.

Ik kan je niet beloven dat mijn verhaal je zal helpen geloven in het onmogelijke. Maar het is een verhaal, zo waar als alle

andere, over iemand die haar levensdoel vond toen ze dacht dat haar bestaan geen enkele zin meer had, een levensdoel dat mooier bleek dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. En het voelt als mijn plicht om haar verhaal te delen. Ik zou niet willen beweren dat ik hét voorbeeld voor je ben, zoals vast wel duidelijk zal worden. Ik heb me in mijn leven ontzettend vaak schuldig gevoeld, en op een bepaalde manier gaat dit verhaal daarover. Ik hoop dat je er iets aan hebt.

Mijn verhaal is te vinden in de bijlage.

*Ik wens je alle goeds,
Grace Winters*

Tranentrekker

Er was eens een oude vrouw die het saaiste leven in het universum had.

Ze kwam zelden haar bungalow uit, behalve om naar de dokter te gaan, een dienst in de kringloopwinkel te draaien of de begraafplaats te bezoeken. Met tuinieren was ze gestopt. Het gras in haar tuin stond kniehoog en de bloembedden waren overwoekerd met onkruid. Ze bestelde haar boodschappen online. Ze woonde in de Midlands. Graafschap Lincolnshire. In Lincoln. Een marktstadje met gebouwen van oranje baksteen waar ze al haar hele volwassen leven woonde – met uitzondering van die paar jaar, eeuwen geleden, dat ze aan de universiteit van Hull had gestudeerd.

Bij zo'n stadje kun je je vast wel iets voorstellen.

Het ontbrak de stad niet aan sfeer, maar de straten waren minder uitnodigend dan vroeger. Het was pijnlijk als de helft van je fijne herinneringen bedekt was met spaanplaat en kapotgescheurde affiches.

Overdag keek ze televisie en las ze af en toe een boek, maakte kruiswoordpuzzels en deed de Wordle van de dag om haar hersenen actief te houden. Ze keek naar de vogels in de tuin of staarde naar de kleine lege kas en ondertussen tikte de klok op de schoorsteenmantel maar door. Ooit was ze een enthousiast tuinierster geweest, maar die tijd was voorbij. Ze was pas twee-enzeventig, maar sinds haar man vier jaar terug was overleden, en kort daarna ook haar dwergkees Bernard, voelde ze zich moederziel alleen. Al voelde ze zich eigenlijk al meer dan dertig jaar

alleen. Sinds 2 april 1992, om precies te zijn. Op die dag was ze de zin en het doel van haar leven kwijtgeraakt, en die had ze nooit meer echt teruggevonden. Maar de laatste paar jaar was ze wel heel erg eenzaam geworden, op het letterlijke af, en voelde het alsof ze zo'n honderdtweeëndertig jaar oud was. Ze kende vrijwel niemand meer. Haar vrienden waren overleden, verhuisd of hadden zich teruggetrokken. In haar WhatsApp stonden maar twee contactpersonen – Angela van de British Heart Foundation en Sophie, haar schoonzus, die drieëndertig jaar geleden naar het Australische Perth was verhuisd.

Maar van al die verdrietige momenten in haar verleden was het die dag in april die haar het helderst voor de geest stond. De dood van haar zoon Daniel was het moeilijkst en afschuwelijkst geweest, en een drama van zo'n omvang leidt alleen maar tot meer verdriet en falen, zoals een boomstam naar takken leidt. Maar het leven ging door. Zij en haar man Karl verhuisden uiteindelijk naar een bungalow en hadden er het beste van proberen te maken, maar dat was niet echt gelukt, en dus hadden ze samen in stilte televisie gekeken of naar de radio geluisterd. Haar man was altijd heel anders geweest dan zij. Hij had van hardrock en *cask ale* gehouden, maar was een heel stille man geweest. Het probleem met drama's is dat ze afgeven op alles wat daarna komt. Af en toe hadden ze troost gevonden in het delen van hun herinneringen, maar na Karls overlijden werd het lastiger omdat haar herinneringen toen geen uitweg meer hadden. Ze kwamen vast te zitten in haar hoofd, waar ze muf werden. Als ze in de spiegel keek, zag ze daarom maar een half leven. Een langzaam omvallende boom in een ongezien bos.

Een financieel zat het haar ook niet mee.

Haar spaargeld was in rook opgegaan toen een oplichter met een geruststellend Schots accent zich had voorgedaan als veiligheidsadviseur van NatWest en – stom genoeg met haar hulp – de 23.930,27 pond had gestolen die ze samen met Karl opzij had

gezet. Dat was een lang verhaal vol gladjakkers en één idiote ouwe dwaas (aangenaam!), maar je hebt geluk, want dat is niet het verhaal dat hier wordt verteld.

Maar goed, deze vrouw zat daar dus maar met haar pijnlijke benen. Ze probeerde geen e-mails van vreemden te beantwoorden en liet haar verfrommelde leven op z'n beloop, als een leeg chipszakje dat door een rivier wordt meegevoerd. Alleen als ze een vink of een spreek bij het vogelvoederhuisje in haar kleine achtertuin zag voelde ze nog iets van interesse, terwijl ze oude herinneringen en vervlogen dromen inademde.